

L'escriptori

Ja fa un parell de dècades, en un matí qualsevol, d'un dia qualsevol, el meu avi Juanjo es va aixecar i, com cada matí, es va dirigir als Encants de Barcelona a cercar antics tresors. Era restaurador de mobles. Com sempre, va visitar a l'Àngel, l'home a qui ell sempre acudia per trobar bons mobles. Aquell dia, però, no semblava veure-hi res d'interessant i estava a punt d'abandonar el lloc quan es va fixar en un moble tapat amb una manta, al qual li apuntava una pota de fusta fosca amb uns dibuixos tallats que li van semblar molt interessants. El va destapar i el va analitzar: tenia moltes possibilitats de quedar bé un cop restaurat.

Era un moble antic de fusta fosca, tallat a mà, amb corc, aproximadament de cent seixanta centímetres d'alt i cent centímetres d'ample; amb una porta a cada costat i al centre nou calaixos petits que es recolzaven sobre quatre potes tornejades.

El va pujar a una furgoneta atrotinada, model Nissan Vanette, i mentre conduïa va decidir que el restauraria com a regal per a la meva àvia.

Per fi amb el moble a casa, va trucar a la seva dona i a les seves tres filles, que van acudir ràpidament a la crida. Van estar encantades, sobretot la meva àvia, que de seguida va començar a obrir portes i calaixets.

Quina va ser la seva sorpresa quan en intentar tancar un dels calaixos no va poder fer-ho perquè xocava amb alguna cosa. Van treure tots els calaixos i en el fons del moble hi van trobar un gran sobre de paper blanc que amb el temps s'havia tornat groguenc. La meva àvia el va agafar ràpidament perquè les seves filles no se n'adonessin i es va fer un silenci a l'habitació: tots esperaven veure quin era el seu contingut.

Va introduir la seva mà i va treure un grapat de papers doblegats, la textura d'aquests era fina i el seu color, abans blanc, ara s'esgrogueïa. La meva àvia va cedir els fulls a la seva filla gran perquè els llegís, un somriure d'orella a orella li va inundar la cara. Eren cartes d'amor escrites amb ploma!

En la salutació de totes les cartes hi posava: *Estimada Marcela, i Habana, 1890.*

Van llegir totes les cartes: aquestes narraven una bonica, però trista, història d'amor entre una tal Marcela i un tal Gonzalo. Les cartes que tenien en el seu poder eren les respostes de Gonzalo.

Marcela s'escrivia amb Gonzalo, el qual havia partit a Cuba a la recerca de treball, de manera que s'explicava en les cartes. Ell era de classe baixa i ella pertanyia a la burgesia catalana: eren amants. Tots dos tenien els seus respectius matrimonis: ella no tenia fills i ell en tenia tres.

Gonzalo havia marxat amb dona i fills a Cuba i havia trobat treball en una fàbrica a l'Havana. Explicava com n'eren de bonics els edificis, els seus passejos pel Malecón pensant en ella, el que la trobava a faltar i les ganes que tenia de veure-la. També li va agrair els diners i les joguines que li enviava per als seus fills.

En una de les cartes hi havia un quadrat i al costat hi posava: "Posa els teus llavis aquí, on jo he besat abans". I una infinitat més de mostres d'amor.

Al sobre hi havia una direcció d'un carrer de Barcelona. La filla mitjana del meu avi va voler saber el final de la història i va decidir investigar. Es va dirigir al carrer i a l'edifici que posava en el sobre i va parlar amb els veïns. Marcela havia mort uns mesos enrere sola i oblidada i un parent llunyà havia venut les seves pertinences als Encants de Barcelona, en els quals on un matí qualsevol, d'un dia qualsevol, el meu avi Juanjo va comprar-hi el moble.